

Virkninger, og dér er der to Veje, vi kan gaa, dels give en direkte Understøttelse, saaledes som det ogsaa ved gældende Love er fastslaaet, at der ydes nogen Hjælp til de af Arbejdsløsheden ramte, dels søge Betingelserne tilvejebragt for, at det størst mulige Antal arbejdsløse kan faa Adgang til Arbejde. Begge Dele, Understøttelse saavel som Iværksættelse af Arbejder, maa bringes til Anvendelse, men jeg lægger saa afgørende Hovedvægten paa det sidste, fordi det er langt at foretrække, og fordi de, der trues af Arbejdsløshed eller er ude i Arbejdsløshed, i første Række ønsker, at der skabes Arbejde. Jeg tillægger det ingen Vægt, at man imellem møder en anden Paastand, en Paastand, der gaar ud paa, at det ikke er til at faa Folk til at arbejde, fordi de kan faa Understøttelse. Naar jeg siger, at jeg ikke lægger nogen Vægt derpaa, mener jeg dermed, at denne Paastand ingen Hjælp har i de virkelige Forhold. I øvrigt vil jeg sige, at det gør mig ondt, hver Gang jeg møder saadanne Sigtelser, der efter min bedste Overbevisning foruretter og kun dybt kan saare alle dem, der uforskyldt er Ofre for Arbejdsløsheden. Jeg ved, at deres højeste Ønske er Arbejde og gennem dette Arbejde en Mulighed for beskedne Livsvilkaar, saaledes som disse i Almindelighed former sig for Arbejderklassen. Derfor tror jeg mig ogsaa i Overensstemmelse med de arbejdsløse, naar jeg med Tilfredshed ser paa de Bestræbelser, det foreliggende Forslag er Udtryk for. Der sættes ind netop dér, hvor en Indsats er paakrævet, og hvor jeg tror, at alle, de arbejdsløse saavel som de bevilgede Myndigheder, Stat, Kommuner og Institutioner af forskellig Art, kan mødes i et fælles Ønske: skab Arbejde, giv de flest mulige ledige Hænder en nyttig Gerning at øve.

Øjeblikkets store Arbejdsløshed, og den stigende Vækst indtil det foruroligende Tal, som jeg før nævnte, er en Krise, der er fulgt jævnsides med Kronens Stigning. Det var spaaet, at det vilde gaa saadan, og det er i hvert Fald en Kendsgerning, at det er blevet saadan. Der er sikkert almindelig Samstemmighed om det ønskelige i, at Kronen stabiliseres, naar sit Maal, og Udviklingen er jo paa dette Omraade gaaet i rigtig Retning, i Retning af det, som den nuværende Regering har erklæret som Maal ogsaa for sine Bestræbelser. Lige saa naturligt som at man mødes i dette, lige saa naturligt bør det være, at alle enes i Bestræbelserne for at mindske de slemme Følger, der ledsager Kronens Stigning op imod Pari. Det er vel nok saadan, og maa

vel være saadan, at man kunde sige: Ja, naar Kronens Stigning har onde Virkninger, maa den jo ogsaa i alt Fald for nogle have gode Virkninger, betyde en Vinding, og det kunde jo ligge nær, at man saa prøvede paa ved Foranstaltninger deroverfor at opnaa Midler til at hjælpe dem, som lider under Stigningen. Men dels vil det vel i teknisk Henseende være meget vanskeligt og paa den anden Side vel ogsaa politisk umuligt at naa til en Forstaaelse herom. Derfor skal jeg ikke komme dybere ind paa det Spørgsmaal.

Ser vi nu paa Indholdet af det Forslag, der her foreligger, og spørger: Vil dette være nok, vil Rigsdagens Vedtagelse af dette Forslag alene skabe en mærkbar Bedring i Arbejdsløshedssituationen? — saa vil jeg først gentage, hvad jeg før sagde, at Forslaget ikke giver sig ud for at være en Løsning af Krisen, men kun en Modvirkning overfor denne, og jeg vil gerne have Lov til at tilføje, at heller ikke Forslagets Vedtagelse er nok. Regeringen og Rigsdagen maa have Bistand af alle gode Kræfter i vort Land, hver enkelt maa anstrenge sig af yderste Evne, om et virkeligt Resultat skal kunne naas ved det, der her tilsigtes. Men alle Kræfters gode Samvirken forudsat kan det, der gøres muligt gennem Forslaget, blive et værdifuldt Bidrag til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Skorter det paa Forstaaelse, udnyttets Tilbudet ikke, ja, saa er det jo givet, at Foranstaltningens Værdi forringes i samme Forhold, saa gaar det ud over de arbejdsløse, men saa maa Ansvarret derfor lægges, hvor det rettelig bør lægges. Jeg haaber imidlertid bestandig, at alle vil føle en Forpligtelse til at søge at faa det bedst mulige ud af Forslaget.

De Indvendinger, der i forskellige Blade er rejst, synes mig smaa og ubetydelige. Der er sagt, at der kun vilde komme faa arbejdsløse i Arbejde, men det er, som jeg lige har nævnt, betinget af Forstaaelsen Landet over, og den Forstaaelse vil jeg paa Forhaand absolut ikke anse for udelukket, tværtimod. Alle Kommunalfolk ved af Erfaring, at Kommunerne er interesserede i at sætte Arbejder i Gang, naar Midlerne dertil er for Haanden. I modsat Fald, hvis man opgiver at prøve paa ved Arbejdsforanstaltninger at hjælpe paa Krisen, ved vi lige saa sikkert, at Pengene gaar alligevel, fordi de arbejdsløse dog maa have nogen Hjælp. Jeg har ogsaa set fremført som en Indvending overfor Lovforslaget, at f. Eks. Statsbanernes 5-aarige Arbejdsplan vil blive sprængt, hvis der fra Ministerens Side tages fat paa at faa udført Arbejder ekstraordi-